

minister har foreslaaet, at Skatten paa de større Indtægter forhøjes, behøver jeg ikke at sige her. thi jeg har ved de senere Skatteforhandlinger Gang paa Gang udtalt Ønsket om en saadan Skat. Det kan altsaa kun være mig en Tilfredsstillelse, at dette Ønske nu bliver opfyldt. Da vi er enige om Skatten, behøver jeg maaske ikke yderligere at motivere min Stilling, men jeg vil dog fremhæve, at det bliver mere og mere anerkendt ogsaa i andre Lande, at det ikke alene er den egentlige Merfortjeneste, som giver et passende Grundlag for forøget Beskatning i disse Tider, men at ogsaa de, der har været saa heldige under den stærke Bølgegang at kunne bevare deres økonomiske Position stærk og solid, vil være i Stand til at bære en ekstraordinær Byrde. Jeg maa dog tilstaa, at jeg har en afgørende Indvending mod den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister har bygget dette Lovforslag.

Finansministeren vil maaske sige, at jeg er vanskelig at tilfredsstille, naar han nu hører det, jeg vil sige. Thi den Gang han fremsatte det Lovforslag, der førte til Loven af 10. Maj 1915, havde han foreslaaet, at man holdt sig til en Skat paa Formuerne alene, og da var jeg misfornøjet hermed og hævdede, at vi skulde ogsaa have en Indtægtsskat, fordi vi skulde beholde det samme System, som vi havde i vor tidligere Skattelovgivning, nemlig at lade Indtægts- og Formueskat følges ad og supplere hinanden. Nu vil den højtærede Minister, naar han hører mine følgende Udtalelser, maaske sige, at den Gang var det Indtægtsskat, jeg kaldte paa, og nu er det Formueskat, men jeg kalder i Virkeligheden paa ganske det samme i begge Tilfælde. Jeg kalder nemlig paa, at vi her, ligesom forrige Gang, da vi forhøjede Skatten paa de større Indtægter og Formuer — den Gang var Grænsen vel væsentlig lavere, men Foranstaltningen gjaldt dog de større Indtægter og Formuer —, holder os til det System, som er af saa afgørende Betydning for hele vort Skattevæsen, nemlig at vi lader de Indtægter, som stammer fra Formue, betale mere Skat end de Indtægter, der stammer fra personligt Arbejde. Og hvorfor? Fordi disse Indtægter repræsenterer en væsentlig større økonomisk Styrke og derfor en betydelig større Skatteevne. Det er et Princip, der nu er blevet anerkendt i de fleste Landes Skattelovgivninger, om end man praktiserer det paa forskellig Maade. Nogle Steder sætter man Skatteprocenten for

Formueindtægter højere end Procenten for arbejdsskabte Indtægter — saaledes i England —, og andre Steder som i Tyskland har man en Indtægtsskat og en Formueskat, der følges ad parallelt, saa at der i den særlige Formueskat i Virkeligheden ligger en Merbeskatning af den Indtægt, der stammer fra Formuen. Det er et Princip, som forlængst er anerkendt her i Landet med Tilslutning fra alle Sider, og som vi mindst af alt, forekommer det mig, bør forlade her, hvor der netop er Tale om en ny Beskatning, som skal bære de særlige Krigsudgifter, og som det er Meningen at lægge netop der, hvor den største Skatteevne er. Derfor bør man heller ikke nu lade Kravet om Indtægts- og Formueskattens Følgeskab og en Skelnen mellem den arbejdsskabte Indtægt og den Indtægt, der flyder af Formuen, falde.

Ogsaa for et andet Punkts Vedkommende er jeg ikke tilfreds med Lovforslaget. Jeg finder, at den højtærede Finansminister har sat Grænsen for højt op. Forrige Gang satte vi Grænsen ved 6.000 Kr., medens den nu foreslaas sat ved 20.000 Kr. Jeg indrømmer, at der for saa vidt ikke kan være Tale om noget principielt her, som det ikke vil være muligt at angive principielle Grunde for at sætte Grænsen netop her eller netop der, men enhver maa danne sig sit Skøn derover, og mit Skøn er da, at Finansministeren har sat Grænsen meget for højt. Der er et talrigt og velsitueret Lag her i Landet med Indtægter paa mellem 10.000 Kr. og 20.000 Kr., som, hvor der er Tale om saa væsentlige Merudgifter for Staten, foranledigede ved Krigsforholdene og Dyrtiden, ubetinget bør være med til at bære deres Part af Byrderne, naturligvis med en forholdsvis lav Procent. Jeg er fuldkommen enig med Finansministeren, naar han, endda i skærpet Grad, indfører Progression, for er der noget Sted, hvor Skatteprogression, nemlig det Princip, at de højere Indtægter og Formuer skal svare forholdsvis mere end de lavere, er paa sin Plads, er det her. Det kan jeg, som sagt, billige, og hvis jeg skulde bygge en nederste Etage paa Lovforslaget, som medtog Indtægter fra 10.000 til 20.000 Kr., vilde jeg derfor sætte Begyndelsesprocenten væsentlig lavere end den Procent, med hvilken Ministeren begynder, nemlig 0,9; jeg vilde sætte den til saadant noget som 0,5 eller maaske 0,4. Sidste Gang begyndte vi med Indtægter paa 6.000 Kr. og Formuer paa 30.000 Kr., d. v. s. vi satte den Grænse, hvor vi be-